English version Deutsch version

Historia pałacu - obecnej siedziby władz powiatowych - sięga XVI wieku. W 1543 roku wojewoda lubelski i ruski - Piotr Firlej - na podstawie przywileju lokacyjnego nadanego przez króla Zygmunta I, założył miasto zwane Lewartowem i rozpoczął budowę swojej siedziby - zamku o charakterze obronnym. Po śmierci Mikołaja, syna Piotra Firleja dobra lewartowskie wraz z pałacem przeszły na własność Kazimierskich. W 1643 roku ich właścicielem stał się ks. Władysław Dominik Zasławski, a w 1678 otrzymał je jako spadek ks. Dymitr Jerzy Korybut Wiśniowiecki. Od 1688 roku, po jego śmierci, majątek dostał się Józefowi Lubomirskiemu. W roku 1705 księżna Maria Lubomirska wniosła dobra lewartowskie w posagu Pawłowi Karolowi Sanguszce, który postanowił uczynić z Lewartowa siedzibę rodu i doprowadzić dobra do rozkwitu. Na mocy przywileju króla Augusta III w 1744 roku zmienił nazwę z Lewartowa na Lubartów. Od roku 1839 pałac przestał należeć do rodziny Sanguszków. Kolejnymi jego właścicielami byli: Bank Polski, Stanisław Mycielski, ponownie Bank Polski, Ludwik Grabowski. W 1925 roku pałac wraz z ogrodem kupiło zgromadzenie zakonne Braci Kresowych, z myślą utworzenia tutaj zakonu i szkoły. W roku 1933 pożar zniszczył całe wnętrze i dach budynku. W latach 1935- 38 Zarząd Miejski Lubartowa wykupił ruiny pałacu i ogród. W okresie okupacji nastąpiła dalsza degradacja obiektu. Dopiero od roku 1947 przystąpiono do remontu całego kompleksu. Prace trwały aż do roku 1970. W tym okresie odbudowano pałac i dokonano rekonstrukcji parku według projektu Gerarda Ciołka. Od początku lat sześćdziesiątych ubiegłego wieku pałac stał się siedzibą władz administracyjnych, a od 1999 roku - siedzibą władz powiatu lubartowskiego. Stan techniczny wymagał przeprowadzenia kompleksowego remontu. W miarę możliwości i posiadanych środków wykonywane były kolejne prace. Szczególnym miejscem w pałacu jest obecnie Sala Rycerska, która po przeprowadzeniu prac renowacyjnych i zakupieniu stylowego wyposażenia odzyskała swój dawny blask.